

ROZCHOD č. 1

TEN, KTERÝ ZNIČIL VALENTÝNA

PENELOPA

Tehdy

Můj bratr mě zabije...
Unese mě hned, jakmile vstoupím do domu, odveze mě na opuštěnou skládku a uškrtní mě někde za hromadou hořících pneumatik. I když si to nejspíš zasloužím za to, že jsem mu lhala, pochybuju, že by mrknul okem, až ho za to odsoudí a pošlou do vězení.

Nejspíš se mu tam bude líbit.

Vlastně jsem si docela jistá, že zítřejší titulky v novinách budou hlásat: *Mezinárodní šampionka v krasobruslení nalezena mrtvá; starší bratr se přiznal k vraždě: „Říkal jsem jí, že jí budu fandit, ne že má randit!“*

Do prdele. Do prdele. DO PRDELE!

„Zlato? Hej, zlato?“ Můj přítel Michael mě přimáčkne k zadní stěně výtahu a vytrhne mě tím z myšlenek. „Zlatíčko, děsíš mě k smrti. Co se děje? Na co myslíš?“

„Že budu zavražděná.“ Pohlédnu mu do očí. „Nevšiml sis, že by nás někdo sledoval, když jsme opouštěli stadion? A ten člověk, co řídil tu zelenou hondu, to byla nějaká lidská verze Hulka?“

„No páni. Ne, nic takového.“ Zatahá mě za medaili na krku. „Byla jsi několik měsíců pryč, teď vyhraješ medaili, jak sis to přála, a přemýšlíš o tom, že tě někdo chce zabít?“

Taky bys o tom přemýšlel, kdybys znal mého bratra. „Promiň, já jen...“ Snažím se vymyslet nějakou lež. „Dnešní závody byly trochu náročnější, než jsem čekala.“

„Jediné, na co bys měla myslet, je to, že se tvůj milující přítel, totiž *já*, do tebe chystá strčit dvaceticentimetrový klacek, až tě dostane do postele.“

Několikrát zamrám.

Představovala jsem si stovky způsobů, jak bych mohla přijít o panenství, ale ani v jednom z nich se neobjevil chlap, který by řekl, že do mě chce „strčit klacek“.

Kromě toho jsem ho už předtím cítila, když se mu postavil, a rozhodně ho nemá dvaceticentimetrového.

Deseti, možná.

„Zlato, prober se.“ Přitiskne rty k mým a líbá mě tak silně, že přestávám přemýšlet. Jakmile mě zbaví dechu, bere mě za ruku a vede mě z výtahu směrem ke svému pokoji.

Políbí mě na tvář, odemkne dveře a vtáhne mě dovnitř.

Když mě vede k posteli, ve vzduchu se mísí vůně staré pizzy, piva a vanilkových svíček.

„Tak moc jsi mi chyběla.“ Vsune mi ruku pod šaty a odhrne na stranu kalhotky.

Pak se odtáhne, jako by vycítil moje zaváhání.

„Pojďme se napít, ať se trochu uvolníš,“ řekne. „Mám tu jahody, šlehačku a koupil jsem pro tebe i speciální šampaňské.“